

VÁNDORÚT ELŐTT.

Úgy távozom innét, ahogy jöttem:
Szomorú, hideg őszi ködben.

Sötét, vak éj volt,
Csillag nem gyúlt az égen,
A földre sűrű köd borult,
Midőn egy vén tető alatt,
Szegényes kis szobában
Világra jött egy csecsemő,
Világra jöttem én.

Az a picinyke fény, a lélek,
E szárnyas szikra,
Ki tudja, honnan költözött
A csöpp, parányi testbe?
Fázott-e, míg állalrepült
A néma ürön?
Fázott-e, amikor leért
A nyirkos őszi ködbe? . . .
Mily boldogan pihent meg
Örömtől mámoros
Meleg keblén a jó anyának,
Aludva öntudatlanul.

De lassan ébredezni kezdett,
S amint kinézett ámulattal
Két fényes ablakán,
Új volt előtte minden,
Tündéri képeskönyv, tele
Színes csodákkal.
Belémerült mohón,
Nézhetle százszor,
Betelni nem tudott vele.

Azóta sok, sok év lefolyt,
Egy hosszú emberélet.
A képeskönyv elrongyolódott,
Alig van egy ép lapja már.
Fakók a színek,
Tündérecset varázsa nem büvöl.
Hogy' is büvölne!
A fényes ablakok homályosak,
A csüggeteg, borongó lélek
Sötéten néz ki rajtok.
Eltölti méla búval
A sárguló mezőkön
Haldokló őszi hervadás.

S oly nyugtalan,
Mint vándorútra készülő
Fecskénk Kisasszony nap körül.
Helyét alig találja,
Munkára kedve nincs,
Fészket leverhetik,
Már nem rak újat,
Folyvást csak a nagyútra gondol . . .

Lelkem, te szárnyas égi vándor,
Már nemsokára útra kelsz.
Repülsz, repülsz megint
A néma ürön át,
Ki tudja, merre?
Ki tudja, hogy hová? . . .

A végtelenség nyílik meg fölöttem,
Miért maradnék lenn, az őszi ködben.
Vargha Gyula.